

Del 1

Om verkligheten i berättelsen

Detta bygger på en sann historia som inträffade för många år sedan, då jag var runt tjugo. Det var en konstig tid. Nätterna var långa och tycktes aldrig ta slut. Jag och mina vänner rörde oss på svartklubbar, söp och drogade tills verkligheten blev något främmande och förvridet. Det ovanliga blev till verklighet. Vi kände oss hemma i mörkret och skydde dagarna. Ett gäng stökiga ungdomar som inget hellre ville än att vara kvar i fyllan och galenskapen.

Jag minns att sommaren det året var flämtande het och jag minns allt som i ett rus. Jag brann och jagade liv. Slukade alla som kom i min väg. Ofta mötte vi märkliga människor på konstiga platser. Några som vi blev vänner med för en kväll och vissa som vi umgicks med i månader för att sedan glömma dem för alltid.

Märkligt hur många minnena är, men samtidigt är dom så bleka.

Paraplytak i gamla stan. Regnet forsar. Vi hukar oss bland alla paraplyerna. Staden glöder. I en gränd ser jag två flickor som tittar upp på mig med mörka ögon. Dom pillar med något på kullerstenarna. Jag hejdar mig och går in. Dom håller på att försöka få fyr på ett ljus. Det är varmt men regnet forsar. Den ena säger att idag är det femtio år sedan atombomberna föll. Ingen bryr sig om det. Bara vi. Inget av det spelar någon roll för mig. Jag skruvar upp korken på min flaska, dricker en klunk och frågar om dom vill med och festa. Båda skakar på huvudet.

En flicka i tunnelbanan berättar att hon opererat in Silicon för några dagar sedan. Hon blottar bröstet för mig och frågar om jag vill känna. Jag tittar ner på bandagen och skakar på huvudet. Min kompis känner i stället. Flickan skrattar. En stund senare har dom sex i tunnelbanehissen.

Slagsmål på en krog. Blod och vansinne. Flera mot en. Senare ligger mitt ansikte mot asfalten. Någon sparkar

Mikael Mansén

mig i bakhuvudet. Jag hör och känner tänderna hur krasar.

Många bleknade minnen. Smärtsamma, brutala, ondskefulla, glada. Massor av skratt, en del tårar. En vän drunknade i Mälaren. Svartklubbarna blomstrade. Vi tog amfetamin, drack hembränt, rökte brass, slogs och älskade.

I början av sommaren dejtade jag Hanna. Hon hade tagit heroin och hade nyss slutat. Du är inte bra för mig, fick jag höra. Jag undrade varför. Hon svarade: Du är för vild. Du är en eld. Du brinner för mycket. Jag skrattade, kysste henne och sa att hon inte skulle oroa sig. Två månader senare hade hon börjat skjuta heroin igen.

Våld och droger. Inbrott och rån. Flirtande med flickor på Gröna lund. Sex i buskarna vid Skansen. Långa nätter på stan. Vi var alla odödliga, ja utom han som drunknade. Vi var unga och världen var vår.

Men... Det är egentligen inte det där som berättelsen handlar om. Egentligen handlar den om något helt annat. Men man kan säga att detta fungerar som en

Mikael Mansén

förklaring till var någonstans mitt sinne befann sig när jag snärjdes. Under det här tiden av fylla, passion och vansinne mötte jag två stycken flickor och det är om dem jag vill berätta.

I efterhand häpnar jag över den makt de hade över mig. Vad jag själv finner mest fascinerande är att båda finns och att det jag upplevde faktiskt hände.

Lilin. Till er båda vill jag säga... Jag vet, och ni vet att jag vet.